

Arrest

nr. 300 496 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 24 juni 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op toerisme.

Op 9 juli 2010 werd het gevraagde visum aan de verzoekende partij geweigerd.

De verzoekende partij is vervolgens met een Spaans visum naar België gekomen.

Op 23 mei 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2013 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner van Belgische nationaliteit.

Op 4 juni 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 4 juni 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij diende op 4 juni 2013 evenwel meteen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 december 2013 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde weigeringsbeslissing. Bij arrest nr. 125 841 van 20 juni 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

De verzoekende partij diende op 7 juli 2014 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als partner in een duurzame relatie.

Op 6 januari 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 januari 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar.

Op 9 februari 2015 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde weigeringsbeslissing van 6 januari 2015. Bij arrest nr. 152 697 van 17 september 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 9 februari 2015 diende de verzoekende partij tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het inreisverbod van 8 januari 2015. Bij arrest nr. 152.691 van 17 september 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het inreisverbod.

De verzoekende partij diende op 1 oktober 2015 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als partner in een duurzame relatie.

Op 23 maart 2016 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 20 april 2016 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van 23 maart 2016. Bij arrest nr. 176 983 van 27 oktober 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Bij vonnis van 20 oktober 2016 bevestigde de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde dat het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en dhr. P. V. D. een schijnrelatie betrof.

De verzoekende partij diende op 29 november 2016 niettemin een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap (bijlage 19ter).

Op 17 januari 2017 dienden de verzoekende partij en dhr. P. V. D. hoger beroep in tegen voormeld vonnis bij het hof van beroep te Gent. Deze beroepsprocedure is nog hangende en gekend onder het rolnummer 2017/FA/0036.

Op 24 mei 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 21 juni 2017 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing van 24 mei 2017. Bij arrest nr. 194 853 van 10 november 2017 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 16 januari 2023 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2023 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 24 maart 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2023 werd ingediend door :

*A., H. (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Berkane op (...)1980
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 24.12.2011 de Schengenzone binnen reist, via Spanje met een geldig Spaans Schengenvisum. Op 27.05.2013 sluit betrokkene een wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan. Op basis van deze samenwoning dient betrokkene in totaal elf aanvragen gezinshereniging in, die allen negatief worden afgesloten daar er uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner. Ook hun aanvraag om te huwen wordt geweigerd, in eerste instantie door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 20.12.2016 en later bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op 04.03.2021.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf sinds 2011. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769

van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende namelijk bevelen om het grondgebied te verlaten op 10.06.2013, op 29.11.2013, op 09.01.2015, op 31.03.2016, op 24.05.2017, op 21.12.2021 en op 15.11.2022. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 2011 het centrum van zijn belangen in België opgebouwd heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Zijn partnerrelatie kan in dit kader niet weerhouden aangezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Volledigheidshalve merken we op de betrokken Belgische onderdaan overleden is op 09.05.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden achttien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak

van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en dus niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen en dat hij niet over het geld of de middelen zou beschikken om deze reis te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van integratie en duurzame lokale verankering, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich in België te integreren, dat hij over zowel een passieve als een actieve kennis van het Frans en het Nederlands zou beschikken, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij in zijn eigen onderhoud zou kunnen en willen voorzien, dat hij niet laste zou vallen van de Belgische Staat, dat hij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij een verklaring voorlegt dat hij een actief vennoot zou zijn evenals achttien getuigenverklaringen, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, zijn attest van inburgering, enkele deelcertificaten Nederlands en bijhorende inschrijvingsbewijzen, een getuigschrift Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, een getuigschrift van de opleiding basis PC-vaardigheden, een overeenkomst voor opleiding bij de VDAB dd. 25.08.2014, zijn arbeidsovereenkomst dd. 26.11.2013, zijn fiscale fiches 281.10 van het jaar 2020 en het jaar 2022, een kwartaalfiche van het jaar 2015, zijn fiche 281.10 van het jaar 2016 en zijn individuele rekening van het jaar 2016) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, en ze is als volgt gemotiveerd:
"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A., H.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: Berkane

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen.

Het hoger belang van het kind Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1, 7, 15, 20, 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van de artikelen 9bis, 62, lid 2, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, gelezen overeenkomstig de artikelen 5, 6, 12.1 en 13 van Richtlijn 2008/115/EG en de 6de en 24ste overweging daarvan, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van het verbod op administratieve willekeur en van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie. Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"6.1. Eerste grief

11. Artikel 9 bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "In uitzonderlijke omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsbewijs beschikt, kan een verblijfsvergunning worden aangevraagd bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft, die deze aan de minister of zijn afgevaardigde bezorgt. Wanneer de minister of zijn afgevaardigde de verblijfsvergunning toekent, wordt deze in België afgegeven.

12. Artikel 74/13 van de wet bepaalt: "Bij het nemen van een besluit tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

13. Artikel 9bis van de wet is in overeenstemming met de mogelijkheid die artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn aan de lidstaten voorbehoudt, volgens welke:

- Artikel 5: "Bij de uitvoering van deze richtlijn houden de lidstaten naar behoren rekening met: a) de belangen van het kind, b) het gezinsleven, c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement".

- Artikel 6: "4. De lidstaten van kunnen te allen tijde besluiten een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een autonome verblijfsvergunning of een andere toestemming tot verblijf op humanitaire of andere gronden te verlenen. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit genomen. Indien reeds een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt dit ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning of andere toestemming die een verblijfsrecht verleent.

- Artikel 12: "1. Terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten tot inreisverbod alsmede uitzettingsbesluiten worden schriftelijk uitgevaardigd, bevatten de feitelijke en juridische gronden daarvoor en informatie over de beschikbare rechtsmiddelen".

- Overweging 6: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat zij bij de beëindiging van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen een eerlijke en transparante procedure in acht nemen. Overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie moeten beslissingen uit hoofde van deze richtlijn per geval worden genomen en rekening houden met objectieve criteria, hetgeen betekent dat ook andere factoren dan het loutere feit van illegaal verblijf in aanmerking moeten worden genomen. Bij het gebruik van de standaardformulieren voor terugkeerbesluiten, d.w.z. terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten tot inreisverbod en uitzettingsbesluiten, dienen de lidstaten dit beginsel in acht te nemen en alle relevante bepalingen van deze richtlijn volledig na te leven".

- Overweging (24): "Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend".

14. Artikel 1er van het Handvest herinnert eraan dat "de menselijke waardigheid onschendbaar is. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd". Artikel 7 garandeert de eerbiediging van het privéleven, artikel 15 het recht op arbeid, de artikelen 20 en 21 de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie.

15. Volgens de website van de vreemdelingendienst:

"Voor elke buitenlander neemt het Bureau een beslissing:

Transparant: met duidelijke en precieze regels

Objectief: met een beoordeling zonder vooroordelen

Juist en passend: in overeenstemming met het recht, rechtens en feitelijk gemotiveerd

Snel: in zeer korte tijd

Per geval: elke aanvraag wordt afzonderlijk behandeld.

FreddyRoosemont

Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken"

Bron : <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/FR/Apropos/Pages/AproposdelOE.aspx>

16. In dit geval vormen, volgens de beslissing, De elementen van lang verblijf en integratie kunnen geen uitzonderlijke omstandigheden die een tijdelijke terugkeer verhinderen, zodat het verzoek niet-ontvankelijk is; De Staat komt tot deze conclusie op basis van de interpretatie volgens welke de uitzonderlijke omstandigheden bedoeld in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet bedoeld zijn om redenen te geven voor het verlenen van toestemming om langer dan drie maanden in het Koninkrijk te verblijven, maar veeleer om te rechtvaardigen die waarvoor de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, zonder welke het moeilijk te verklaren zou zijn waarom zij niet zouden worden ingeroepen wanneer de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke autoriteiten die bevoegd zijn voor de plaats van verblijf of verblijf in het buitenland.

17. Enerzijds bevat artikel 9bis van de wet geen onderscheid tussen ontvankelijkheid en gronden voor de aanvraag, noch een definitie van de uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan een verblijfsvergunning kan worden aangevraagd, en is er niets in de tekst te vinden om deze te herleiden tot de enige redenen waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; evenmin bevat de beslissing de geringste verwijzing naar enig critérium, waarbij elk element slechts terzijde wordt geschoven door te stellen dat het een tijdelijke terugkeer niet in de weg staat. Volgens artikel 6.4 van de terugkeerrichtlijn kunnen de lidstaten besluiten een autonome verblijfsvergunning die een verblijfsrecht

verleent, toe te kennen op grond van charitatieve, humanitaire of andere redenen, zonder dat het bovengenoemde vereiste is opgenomen.

18. Anderzijds is de beslissing niet rechtens gemotiveerd, zoals tegenpartij voert, aangezien het niet berust op een duidelijke en nauwkeurige regel die bepaalt wat een buitengewone omstandigheid is, en evenmin toelaat te begrijpen waarom de aangevoerde omstandigheden niet buitengewoon zijn. Het besluit verwijst naar artikel 9 bis en maakt geen melding van enig criterium, a fortiori objectief en transparant, dat het zou bevatten en verklaren wat uitzonderlijke omstandigheden zijn.

19. De vreemdelingendienst is verplicht uitleg te geven over zijn regularisatiebeleid en de criteria die hij hanteert om regularisatie toe te kennen of te weigeren, zonder het gelijkheids- en het nondiscriminatiebeginsel te miskennen en administratieve willekeur te creëren. In het onderhavige geval verwijst de beslissing naar artikel 9 bis en bevat zij geen enkele verwijzing naar, a fortiori objectieve en transparante, criteria die de uitzonderlijke omstandigheden zouden bevatten en toelichten.

20. In strijd met de in overweging 6ème van de terugkeerrichtlijn genoemde beginselen, met artikel 12, lid 1, ervan en met hetgeen de directeur van de vreemdelingendienst op zijn website meedeelt, is het bestreden besluit noch transparant noch objectief en niet feitelijk en rechtens gemotiveerd. Het vormt een kennelijke fout en is niet gemotiveerd overeenkomstig de artikelen 7, 9 bis en 62, lid 2, van de wet, gelezen in overeenstemming met de artikelen 6, lid 4, en 12, lid 1, van de richtlijn en overweging 6 daarvan en de in het middel uiteengezette beginselen.

21. Gelet op de betrokken grondrechten voldoen de beslissing en artikel 9 bis, zoals toegepast op verzoeker, niet aan de vereisten van duidelijkheid, voorzienbaarheid, toegankelijkheid en het ontbreken van objectieve criteria op basis waarvan de verblijfsvergunning kan worden verleend.

22. Het lijkt ook vreemd dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, dat een niet-terugkeer impliceert op de gronden die het toestaat, een dergelijke terugkeer vereist om zich erop te kunnen beroepen.

23. Dit levert ook een probleem op met betrekking tot het door artikel 47 van het Handvest beschermde recht op een doeltreffende voorziening in rechte wanneer het verzoek, zoals in het onderhavige geval, wordt afgewezen: aangezien het rechtsmiddel strikt juridisch is, is het bijzonder moeilijk om de onwettigheid aan te tonen van een besluit dat is genomen op basis van een regel die niet voorziet in enige, a fortiori objectieve, toepassingscriteria. Een dergelijke in de bestreden handelingen neergelegde praktijk is niet in overeenstemming met bovengenoemde bepalingen van het Handvest en de Terugkeerrichtlijn. Alvorens uitspraak te doen, een prejudiciële vraag voorleggen aan het HvJEU.

6.2. Tweede grief

24. Volgens de beschikking heeft verzoeker:

- Kan geen aanspraak maken op het voordeel van een situatie die op onregelmatige wijze is ontstaan en voortbestaat.
- De elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

25. Dergelijke overwegingen maken artikel 9bis van de wet zinloos, omdat het uiteindelijk vereist dat uitzonderlijke omstandigheden alleen kunnen worden ingeroepen in het geval van legaal verblijf, terwijl dit juist vereist is en artikel 9bis dit niet vereist.

6.3. Derde grief

26. Artikel 74/13, van de wet bepaalt dat:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ».

27. In casu wordt niet betwist en nog minder betwist dat verzoeker homoseksueel is en de Marokkaanse nationaliteit bezit.

28. Homoseksuele handelingen zijn illegaal. Volgens het Marokkaanse wetboek van strafrecht van 1962 wordt eenieder die "ontuchtige en onnatuurlijke" handelingen verricht met een persoon van hetzelfde geslacht in artikel 489 bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een boete van 120 tot 1000 dirham, tenzij er sprake is van bijkomende verzwarende omstandigheden.

« Artikel 489: " Est puni de l'emprisonnement de six mois à trois ans et d'une amende de 200 à 1.000 dirhams, à moins que le fait ne constitue une infraction plus grave, quiconque commet un acte impudique ou contre nature avec un individu de son sonsexe. "

29. De rechtbank van Ksar El Kebir, een stadje 120 kilometer ten zuiden van Tanger, heeft op 10 december 2007 zes mannen vervolgd wegens overtreding van artikel 489 van het Marokkaanse wetboek van strafrecht. Volgens de advocaten van de verdachten heeft het openbaar ministerie echter geen enkel bewijs kunnen vinden van verboden gedragingen van de beschuldigen.

30. Op 17 december 2007 werden de mannen aangehouden sinds hun eerste arrestatie door de politie tussen 23 en 25 november 2007, nadat een video van een privé-feestje waarop zij te zien zouden zijn, op internet was verspreid. Volgens persberichten zou het gaan om een huwelijk tussen mannen van hetzelfde geslacht. Na deze arrestaties demonstreerden honderden mannen en vrouwen in de straten van Ksar-el-Kebir om hun vermeende daden aan te klagen en hun straf te eisen.

31. Op 14 mei 2014 werden zes Marokkanen door een rechtbank in Fqih Bensalah, in het centrum van het koninkrijk, veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf op beschuldiging van onder meer "homoseksualiteit". De zes werden gearresteerd na een klacht van de vader van een van hen. Hij beschuldigde de andere vijf ervan zijn zoon aan te zetten tot "afwijkend gedrag". Geconfronteerd met internationale druk en het voornemen van Human Rights Watch om juridische stappen te ondernemen om het ongrondwettelijk karakter van artikel 489 van het Wetboek van Strafrecht te laten erkennen, heeft justitie de opgelegde straffen verminderd en de onmiddellijke vrijlating van de veroordeelden bevolen om te worden "genezen" als "slachtoffers van de samenleving"

32. Op 18 September 2014 werd Ray Cole, een 69-jarige Britse man, terwijl hij bij een bushalte stond met zijn Marokkaanse metgezel die hij via internet had leren kennen, door de politie gearresteerd. Aan de hand van beelden van de mobiele telefoons van hem en zijn partner beschuldigde de politie hen van homoseksualiteit. Na enkele dagen, toen zijn familie geen nieuws had, het consulaat niet was ingelicht door de autoriteiten en de verdachte geen toestemming had gekregen om te bellen, kon hij op 4 Oktober zijn familie op de hoogte brengen, dankzij de mobiele telefoon van een medegevangene. Na de mobilisatie van de pers en Britse parlementsleden werd Ray Cole, die na een oneerlijk proces een gevangenisstraf van vier maanden uitzat, op 7 Oktober vrijgelaten , terwijl zijn metgezel niet mocht vertrekken. Ray Cole kon terugkeren naar Engeland in afwachting van het hoger beroep tegen zijn proces. De mobilisatie wordt voortgezet om de vrijlating van zijn partner te bewerkstelligen. De detentieomstandigheden zijn aan de kaak gesteld vanwege hun bijzondere barbaarsheid.

33. In maart 2016 heeft een nieuwe homofobe aanval in Beni Mellal Marokko geschokt. Een video die op sociale netwerken circuleert toont twee mannen, naakt, met gezwollen en bebloede gezichten, die door een groep jongeren woest worden aangevallen in hun eigen flat. Bedreigd met een mes, geslagen, worden ze naakt en gewond naar buiten gesleept. De twee slachtoffers werden gevangen gezet omdat ze homoseksueel waren en uiteindelijk na 26 dagen opsluiting vrijgelaten . Twee van de aanvallers werden veroordeeld tot zes en vier maanden gevangenisstraf, terwijl twee anderen werden vrijgelaten.

34. In Marrakech werden op 27 Oktober 2016 twee jonge meisjes van 16 en 17 jaar gearresteerd omdat ze in een huis in de wijk Hay Mohammadi hadden gezoend. Het was hun familie die de politie beide. Het oudere meisje was door haar ouders van school gestuurd. Het lijkt erop dat ze naar de plaatselijke Boulamharaz-gevangenis worden gebracht, een gevangenis voor volwassenen, in plaats van een jeugdgevangenis.

35. In april 2020 lanceerde transgender influencer Sofia Taloni, een Marokkaanse onderdaan die in Turkije woont en een aanhang van meer dan 600.000 op Instagram heeft, een tirade tegen Marokkaanse homoseksuelen en vertelde hen: "Jullie zullen branden in de hel". Ze nodigt haar volgers uit om valse accounts aan te maken op homo dating apps en de identiteit van degenen die zich daarop bevinden op sociale netwerken te onthullen. De daad roept vragen op, aangezien Sofia Talouni zelf uit de LGBT-gemeenschap komt. Socioloog Khalid Mouna legt uit dat "ze probeert haar groep dezelfde familiebreuk te laten ondergaan door het discours en de codes van haar eigen tegenstanders over te

nemen. Dit individu, duidelijk psychologisch instabiel, wil jonge Marokkaanse homoseksuelen isoleren door hun familie-eenheid te verbreken". Journalist Hicham Tahir zegt dat hij "een honderdtal getuigenissen heeft ontvangen van mensen die het slachtoffer of rechtstreeks getuige zijn geweest van deze campagne. Sommige verhuurders hebben hun huurders eruit gegooid, terwijl één persoon naar verluidt zelfmoord heeft gepleegd. Marokkaanse LGBT-verenigingen hekelen deze homofobe campagne. "Outing of niet, de wet is tegen ons", betreurde een Marokkaanse, verwijzend naar artikel 489 van het wetboek van strafrecht dat "obscene of onnatuurlijke handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht" bestraft. Uit de bovenstaande objectieve informatie blijkt derhalve dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst strafrechtelijke sancties, een effectieve gevangenisstraf en mishandeling - anale tests - riskeert vanwege zijn seksuele geaardheid.

36. Bijgevolg zijn de seksuele geaardheid en het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM inderdaad elementen van dien aard dat verzoeker alle banden met zijn land van herkomst heeft verloren. De wederpartij moest rekening houden met de gevolgen van deze beëindiging van het verblijf, die logischerwijs wordt gevolgd door een vrijwillige of gedwongen uitzettingsmaatregel, zodra deze definitief is geworden.

37. Bijgevolg is het besluit onvoldoende gemotiveerd en schendt het de artikelen 74/13 en 62 van de wet, artikel 3 van het EVRM alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering, hetgeen de nietigverklaring van het genomen besluit rechtvaardigt.

6.4. Vierde Grief

38. In casu houdt de wederpartij geen rekening met de in de brief "recht om te worden gehoord" genoemde elementen betreffende verzoekers gezins-, gevoels- en beroepsleven. In feite is er geen evenredigheidsstoets uitgevoerd, met name met betrekking de seksuele geaardheid van verzoeker - die een element van zijn privéleven vormt - is niet in concreto uitgevoerd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

39. Het besluit schiet dus feitelijk tekort ten aanzien van alle aan de wederpartij bekende elementen die kunnen bijdragen aan een schending van zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij stelt slechts dat niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9bis, van de wet, zonder een belangenafweging in concreto te maken of uit te leggen waarom artikel 8 van het EVRM in dit geval niet prevaleert of niet van toepassing is.

40. Het besluit is dus in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook met de algemene beginselen van het bestuursrecht, die vereisen dat alle relevante elementen van het administratieve dossier in aanmerking worden genomen, dat de besluiten op nauwkeurige en passende wijze worden gemotiveerd, zonder dat een kennelijke beoordelingsfout wordt gemaakt, en dat dit op voorzichtige wijze gebeurt door op geïndividualiseerde wijze alle informatie te verzamelen die nodig is om het besluit te nemen.

41. Het is onbegrijpelijk dat de wederpartij niet dezelfde zorgvuldigheid in acht neemt met betrekking tot het risico van schending van artikel 8 EVRM, al dan niet gelezen in samenhang met artikel 3 EVRM. De vestiging van het belangrijkste belangencentrum van verzoekster in België heeft immers plaatsgevonden gedurende de laatste twee jaar van verblijf op het grondgebied, waarin verzoekster zich heeft kunnen ontplooiën, haar seksuele geaardheid in de openbaarheid heeft kunnen beleven en zich economisch heeft kunnen investeren, zodat het bestaan van een privé- en sociaal leven niet door de wederpartij kan worden genegeerd.

42. Voorts heeft verzoekster gewezen op de sociaal-professionele banden die bijdragen tot haar levensevenwicht. Deze verschillende elementen getuigen van het bestaan van een privé- en sociaal leven in België.

43. De eerbiediging van dit privé- en sociaal leven moet worden getoetst aan artikel 8 EVRM, dat het recht op persoonlijke ontplooiing en het recht om betrekkingen met de medemens en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen beschermt, en waarvan de inmenging gerechtvaardigd moet zijn in verband met een van de in artikel 8, lid 2, van dezelfde bepaling limitatief opgesomde doelstellingen en strikt noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

44. Aangezien in het arrest Emre/Zwitserland van 22 augustus 2008 is geoordeeld dat "hoe langer een persoon in een bepaald land verblijft, hoe sterker zijn banden met dat land en hoe zwakker zijn banden met zijn land van herkomst zijn" (§69), moet de wederpartij bovendien de inmenging met artikel 8, lid 2, kunnen rechtvaardigen. (§69), moest de wederpartij het evenredigheidsbeginsel beoordelen in het licht van de elementen in het administratieve dossier, namelijk de zwakte van de banden van de verzoeker met zijn land van herkomst, het gevaar voor zijn leven en lichamelijke integriteit en de sterkte van zijn banden met België, en dus beoordelen of een - zelfs tijdelijke - terugkeer in deze omstandigheden een maatregel was die, in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het antwoord is duidelijk nee.

45. De wederpartij neemt een beslissing die rehtens onjuist is gemotiveerd op grond van artikel 8 EVRM en schendt derhalve deze bepaling, alsmede haar verplichting tot nauwkeurige motivering in feite en in rechte.

46. Bovendien erkent de wederpartij het bestaan van verzoeksters privé- en gezinsleven - zij trekt verzoeksters emotionele relatie met zijn voormalige partner niet in twijfel, zodat zij het bestaan van positieve verplichtingen om haar in België te handhaven, nauwgezet moest onderzoeken.

47. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden vereist immers dat de wederpartij "de zaak zo zorgvuldig mogelijk onderzoekt in het licht van de omstandigheden die zij kent of zou moeten kennen, alvorens een beslissing te nemen".

48. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens vereist dat inmenging in het privé- en gezinsleven wordt gerechtvaardigd door een of meer van de in § 2 van dat artikel genoemde legitieme doelstellingen en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

49. De bewijslast met betrekking tot een inmenging in het privé- en gezinsleven rust op de wederpartij om aan te tonen dat zij heeft gestreefd naar een juist evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging. Anders schendt het besluit artikel 8 EVRM.

50. Door het bestaan van verzoekers privé- en maatschappelijk leven in België niet te beoordelen in het licht van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was, heeft de wederpartij artikel 9bis, van de wet en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel niet nageleefd en haar beslissing rehtens en feitelijk onnauwkeurig gemotiveerd. Het beroep is feitelijk en rehtens gegrond."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 1, 7, 15, 20, 21 en 47 van het Handvest en van het gelijkheids- en non-discriminatie beginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen en beginselen zouden schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit haar uiteenzetting blijkt dat zij van oordeel is dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van deze bepaling. Ze betoogt dat wanneer een lidstaat een besluit neemt op basis van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, hij de algemene beginselen van de Unie moet eerbiedigen en derhalve rekening moet houden met objectieve criteria, die als enige willekeur en discriminatie kunnen voorkomen. Ze hekelt dat de verwerende partij niet heeft verwezen naar dergelijke criteria om de aanvraag af te wijzen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, gelet op het gebruik van de term “kunnen”, moet erop worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is geen terugkeerbesluit.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving, in weerwil van wat de verzoekende partij betoogt.

Waar zij er dus op alludeert dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou uitbreiden, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip buitengewone omstandigheden in deze laatste bepaling, kan zij niet worden gevolgd.

De verwerende partij is er immers toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn net zo min als op overwegingen van deze richtlijn, gezien het toegepaste artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een nationale bepaling is, zonder meer. Ze kan zich om deze reden evenmin dienstig beroepen op de bepalingen van het Handvest. Ook het betoog van de verzoekende partij dat een prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Europese Hof van Justitie over de uitlegging van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig.

Voorts hekelt de verzoekende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen transparante en duidelijke voorwaarden bevat, waardoor ze onmogelijk kan weten welk voorzienbaar en objectief criterium zij had kunnen inroepen opdat haar aanvraag goedgekeurd zou worden. Zij hekelt dat de verwerende partij bewust heeft nagelaten om de criteria voor regularisatie, die intern wel blijken te bestaan, bekend te maken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing niet oordeelt over de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met andere woorden de “goedkeuring” of “regularisatie” waarop de verzoekende partij wijst, maar enkel oordeelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekende partij, met name over de vraag of zij buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die rechtvaardigen dat zij de aanvraag niet – zoals de regel het voorschrijft – kan indienen vanuit het buitenland. Verder komt het betoog van de verzoekende partij neer op wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is. De verzoekende partij moest wel degelijk buitengewone omstandigheden aantonen om haar aanvraag in België te mogen indienen. Overigens blijkt uit hetgeen zij in de aanvraag heeft uiteengezet wel dat zij weet wat wordt verstaan onder buitengewone omstandigheden.

De eerste grief wordt niet aangenomen.

In een tweede grief hekelt de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat ze geen aanspraak kan maken op het voordeel van een situatie die op onregelmatige wijze is ontstaan en voort bestaat en dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Ze is van oordeel dat dergelijke overwegingen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zinloos maken, omdat het uiteindelijk vereist dat uitzonderlijke

omstandigheden alleen kunnen worden ingeroepen in het geval van legaal verblijf, terwijl dit juist vereist is en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dit niet vereist.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel kunnen ingeroepen worden wanneer de verzoekende partij legaal in het Rijk verblijft. De verzoekende partij maakt het tegendeel op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Bovendien heeft de verwerende partij zich niet enkel beperkt tot deze motieven maar is ze uitgebreid ingegaan op alle argumenten die de verzoekende partij heeft aangebracht en heeft ze onder meer gemotiveerd: *“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn lang verblijf sinds 2011. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.”* De verzoekende partij toont inderdaad niet aan waarom het gegeven dat zij reeds langdurig in België verblijft, het buitengewoon moeilijk zou maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het is nog steeds haar verplichting om dit zo duidelijk mogelijk uiteen te zetten.

De tweede grief wordt niet aangenomen.

In een derde grief stelt ze dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar geaardheid en meent ze dat dit zowel een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inhoudt, als van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij niet betwist dat zij homoseksueel is en de Marokkaanse nationaliteit bezit. De verzoekende partij wijst erop dat homoseksuele handelingen strafbaar zijn in Marokko, en zij schetst verschillende voorvallen waarbij homoseksuelen volgens haar werden vervolgd, bestraft, en gediscrimineerd in Marokko omwille van hun geaardheid. Volgens de verzoekende partij houdt haar geaardheid dan ook het risico in van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Marokko, en is er volgens haar wel degelijk sprake van elementen waaruit blijkt dat zij alle banden met haar land van herkomst heeft verloren.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet haar geaardheid niet heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in het kader van de 11 aanvragen tot gezinshereniging door de verwerende partij wel degelijk twijfels zijn geuit over de waarachtigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde homoseksuele relatie. Het klopt dus niet dat dit niet door de verwerende partij werd betwist, zoals de verzoekende partij in haar enig middel tracht voor te houden.

Bovendien merkt de Raad op dat, voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dit artikel het volgende bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in

de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Het is net dit individueel karakter van het risico dat de verzoekende partij in casu niet aannemelijk maakt. Niet alleen heeft de verzoekende partij haar geaardheid niet aangevoerd in het kader van de buitengewone omstandigheden zoals vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en werd de homoseksuele relatie op grond waarvan de verzoekende partij in het verleden meermaals verblijfsrecht trachtte te bekomen betwist door de verwerende partij, maar de verzoekende partij heeft ook nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend op deze grond. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om desgewenst de geëigende procedures te volgen tot het bekomen van internationale bescherming, indien zij daadwerkelijk van oordeel is dat zij in het land van herkomst het risico loopt om te worden vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid. Los van deze vaststellingen maakt de verzoekende partij met de voorbeelden die zij aanhaalt in haar enig middel, en waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt en die dus loutere beweringen betreffen, niet aannemelijk dat zij zelf een vervolging of discriminatie vreest bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dit is des te meer het geval nu uit het administratief dossier blijkt dat de homoseksuele relatie van de verzoekende partij in het verleden werd betwist door de verwerende partij. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element bij waaruit haar homoseksuele geaardheid nu wel zou kunnen blijken. Het komt aan de verzoekende partij zelf toe om het risico op een dergelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, maar zij slaagt daar in casu niet in.

Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Uit voorgaande bespreking volgt dan ook dat de verzoekende partij de schending van de hoorplicht evenmin aannemelijk maakt, nu zij in dit kader louter aanvoert dat er geen evenredigheidstoets werd uitgevoerd met betrekking tot haar seksuele geaardheid als element van haar privéleven.

Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert merkt de Raad het volgende op:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13, van de wet bepaalt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien verzoeker nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij als volgt motiveert over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in België:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 2011 het centrum van zijn belangen in België opgebouwd heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Zijn partnerrelatie kan in dit kader niet weerhouden aangezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie. Volledigheidshalve merken we op de betrokken Belgische onderdaan overleden is op 09.05.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden achttien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat

artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).” en “Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de duurzame relatie waarvan de verzoekende partij gewag maakte nooit werd aanvaard door de verwerende partij. Eveneens blijkt dat de vermeende partner inmiddels overleden is en de verzoekende partij brengt niet de minste indicatie bij van een andere relatie die zou kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft haar geaardheid werd hiervoor reeds gesteld dat ook deze altijd in twijfel werd getrokken. Los daarvan ziet de Raad niet in hoe de verwijzing naar haar geaardheid een schending zou kunnen uitmaken van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu er geen enkel begin van bewijs voorligt van een bestaand gezinsleven.

De verzoekende partij betwist voorts helemaal niet dat het in casu zou gaan om een tijdelijke verwijdering, en dit motief van de bestreden beslissingen blijft dan ook overeind. De Raad merkt verder op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). A fortiori geldt dit ook voor het opbouwen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich jarenlang genesteld heeft in illegaal verblijf, en meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd. De loutere bewering van de verzoekende partij dat de belangrijkste periode voor de vestiging van haar belangencentrum in België de laatste twee jaar was, doet hieraan niets af. Hetzelfde geldt voor de loutere beweringen van de verzoekende partij over haar sociaal-professionele banden die bijdragen tot haar levensevenwicht.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij maakt een schending van het evenredigheidsbeginsel of de motiveringsplicht in het kader van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU